

Ales a la Cultura 2021

Olot Cultura

Aquesta publicació recull els discursos pronunciats durant l'acte de lliurament del premi Ales a la Cultura 2021, atorgat als hermanos Luque el dia 30 d'octubre al Teatre Principal d'Olot.

Edita:

 Ajuntament d'Olot
Cultura i Educació

© dels textos: els autors respectius
© de l'edició: Ajuntament d'Olot -
Àrea de Cultura i Educació

Fotografies interior: Martí Albesa

Fotografia guardó: Roger Ortiga

Preàmbul

Tots els ciutadans i ciutadanes som agents culturals actius. Tots nosaltres, amb les nostres aportacions diverses, individuals o col·lectives, contribuïm a l'enriquiment del patrimoni cultural comú i fem indissociable la relació entre ciutat i cultura.

Des de la certesa de la responsabilitat compartida per tots i totes en el creixement de la nostra cultura ciutadana, ens cal el reconeixement a aquelles persones o entitats que s'hagin distingit especialment per la seva trajectòria, les seves actituds, els seus actes o altres mèrits en favor de la cultura local, amb el convenciment que ens calen referents i models en els quals emmirallar-nos, i als qui hem de retre un homenatge de gratitud.

Disposició

Per això, l'Ajuntament d'Olot, a través del seu Institut de Cultura, institueix els premis honorífics Ales a la Cultura.

Justificació

El nom del guardó Ales a la Cultura fa referència a l'ala que llueixen la bandera, l'escut de la ciutat i l'anagrama de l'Institut de Cultura, però donar ales a la cultura també simbolitza l'impuls que han aportat a la cultura de la ciutat aquelles persones que la reben.

Així mateix, les ales han estat sempre una expressió de la llibertat, de l'audàcia, de l'obertura, de l'espiritualitat, de la creativitat i de molts altres valors inherents al fet cultural.

Olot, febrer de 2003

L'alcalde d'Olot, Pep Berga, lliura la joia que simbolitza el guardó de les Ales a la Cultura als hermanos Luque.

DISCURS A CÀRREC DE PEP BERGA, REGIDOR DE CULTURA I ALCALDE D'OLOT

Bona tarda i benvinguts i benvingudes al lliurament del Premi Ales a la Cultura 2021.

Regidores i regidors, premiades i premiats amb les Ales a la Cultura en altres edicions, amigues i amics, en primer lloc vull expressar la nostra satisfacció per poder trobar-nos al Teatre després de dos anys. L'any passat aquest acte no es va poder celebrar i avui ho podem fer amb molta més seguretat que fa uns mesos i amb tot l'aforament obert.

Avui ens retrobem per participar en aquest acte simbòlic de reconeixement a unes persones d'Olot per la seva tasca realitzada a favor de la cultura.

En aquest escenari hi gaudim molt sovint d'actes culturals. I està molt bé que una vegada a l'any també puguem gaudir de l'experiència d'agrair.

Per a què serveixen les Ales a la Cultura:

1. Serveixen, primer de tot, per reconèixer una determinada tasca en l'àmbit de la cultura. Per reconèixer i per conèixer. Perquè sovint en l'acte de reconeixement atorguem valor a accions que desconeixiem. Avui sortireu d'aquí coneixent moltes coses que no sabíeu d'una entitat cultural que l'any que ve farà trenta anys. I coneixereu els germans Luque, cinc germans que des de la constitució de la Casa Cultural de Andalusia, juntament amb moltes altres persones, sobretot del barri de Sant Roc, han treballat intensament a favor de la cultura i dels seus conciutadans, difonent la cultura andalusina i construint ponts que la uneixin a la cultura catalana.
2. Les Ales a la Cultura també serveixen per encoratjar les persones que les reben a continuar treballant com ho han estat fent fins ara, aportant, construint, fent barri i fent ciutat.
3. I, finalment, serveixen per recordar-nos que la cultu-

ra té moltes dimensions i que aquestes són molt variades: la música, la literatura, el teatre, el cinema, les arts visuals, el món geganter... i també el cas que avui ens ocupa: la difusió d'altres cultures del món.

I per què hem pensat que els germans Luque són mereixedors d'aquestes Ales?

Els germans Luque van venir a Olot l'any 1968 des de Villanueva de Algaidas, avui ja fa cinquanta-tres anys.

Van arribar en el moment de creixement demogràfic més important que ha viscut aquesta ciutat. L'augment i la consolidació del nombre d'habitants es va produir per la incorporació de nombrosos treballadors que trobaven feina a la indústria local.

Entre el 1950 i el 1970 la població d'Olot va créixer un 45 %, i va passar de 15.000 a 22.000 habitants.

Les empreses tèxtils i càrnies van atraure moltes persones que fugien d'un sector primari cada vegada més deprimat. Durant les dècades dels cinquanta, seixanta i principis dels setanta van empadronar-se a Olot aproximadament 3.500 persones vingudes d'altres pobles de la Garrotxa i 3.500 més vingudes de la resta de l'Estat espanyol. D'aquestes darreres la majoria provenien d'Andalusia, de pobles com Villanueva de Algaidas, la Alameda o Mollina.

Trenta anys més tard d'aquest augment demogràfic, l'any 1997, es va promoure l'organització de tres dies d'actes d'agermanament entre Olot i Villanueva de Algaidas, el poble d'on provenien més persones.

Pocs dies abans d'aquests actes en Julio Clavijo va escriure a *La Comarca d'Olot*, referint-se als primers anys del procés migratori:

“Seria faltar a la veritat negar que es produïren alguns conflictes de convivència entre la població autòctona i

la novinguda. Hi va haver manca de comprensió vers aquells que arribaven amb el carrilet amb poc més que la seva maleta de fusta i que com a tota riquesa tenien la il·lusió de construir-se un futur digne amb el seu treball. Com també hi va haver algun comportament de menyspreu per part dels novinguts vers la llengua del país, davant la qual alguns no tingueren no ja la voluntat de parlar-la, sinó ni tan sols d'entendre-la o respectar-la.

A Olot avui hi viuen els seus nets i les seves netes. Molts tenen cognoms catalans perquè són fills de matrimonis mixtos. La normalització del català és un fet en aquestes generacions. I el barri de Sant Roc, en una altra hora barri considerat per a alguns com a marginal, és avui un exemple de convivència i de qualitat de vida.”

Crec que l'amic Julio ho va resumir molt bé. Durant els anys que avui ens separen dels anys en què totes aquelles famílies, entre elles els germans Luque, van arribar a Olot, han estat moltes les persones que han contribuït a fer possible que aquesta transformació fos positiva. I és en aquest context que la Casa Cultural de Andalusia ha tingut un rol important.

No oblidem que les persones, que pels motius que siguin, deixen la seva terra natal, s'enyoren i a vegades s'associen per compartir aquesta enyorança.

Les cases regionals com la Casa Cultural de Andalusia de la Garrotxa o el Casal Català de Sevilla, per posar un exemple invers, tenen per objectiu combatre la nostàlgia de la terra d'origen, ser punt de trobada i de relació dels oriünds d'una regió i difondre la cultura de la terra d'origen.

Repartits per tot el món, Andalusia té registrats 511 casals i Catalunya, 465.

Aquestes entitats tenen l'autonomia d'organitzar-se com volen, i algunes es tanquen en si mateixes mentre que unes altres s'obren i interactuen amb la terra d'acollida.

La Casa Cultural de Andalusia de la Garrotxa pertany a

aquest segon grup:

- Sempre ha estat una casa oberta a tothom, se'n sigui soci o no.
- Té un edifici construït amb esforç i il·lusió, amb l'ajuda de l'Ajuntament, que va cedir un terreny, però sobretot gràcies a veïns del barri de Sant Roc que hi van dedicar hores de feina i diners; alguns fins i tot es van endeutar personalment.
- És una casa oberta a les entitats que no disposen d'un local tan espaiós i ben equipat com el seu: els concerts de la Roda Musical i dels Despentinats, Innova Didàctic, Els Marrinxos, l'Estiu Riu, les activitats promogudes des de l'Ajuntament o l'associació de veïns...
- És una casa que participa activament en les activitats de la ciutat: a l'ofrena floral a la Mare de Déu del Tura, al Carnaval, a la Batalla de les Flors, a la Sardana de Corpus, a l'ofrena de l'Onze de Setembre, als estands de la Fira de Sant Lluç, a les mostres de dansa tradicional...
- I és una casa amb persones que no volen oblidar on van néixer i que difonen la seva identitat així com la cultura i la gastronomia de la seva terra natal. Ho donen a conèixer a tothom, però sobretot als seus fills i filles i nets i netes, a través dels seus grups de *baile*, el *coro*, el grup de teatre i l'àrea de la dona o amb activitats com la *misa rociera* o la *romería*.

I quan dues cultures distintes es posen en contacte en surt una altra de resultant que s'enriqueix de totes dues.

El sociòleg Manuel Delgado va escriure unes línies que ho expliquen molt més bé de com jo sabia fer-ho:

“No deberíamos cansarnos de repetirlo. Quienes llegan a Catalunya no encuentran una cultura entendida como un todo coherente en que se inspira la conducta y el pensamiento de una sociedad. Si la cultura catalana es algo no es sino un precipitado que resulta de

las aportaciones de quienes vinieron de fuera alguna vez, en avenidas humanas no muy distintas de las que ahora recalcan en nuestros pueblos y ciudades. Los hijos de esos a los que ahora llamamos *inmigrantes* serán los catalanes autóctonos de mañana, portadores a su vez de las nuevas formas y contenidos de una cultura catalana que no está acabada, sino en permanente construcción. Los inmigrantes no pueden desfigurar Catalunya, porque la configuran. Los inmigrantes no se integran en Catalunya, sino que la integran.”

És en relació amb aquesta idea que la Casa Cultural de Andalucía ha esdevingut una part important de la vida cultural olotina.

UNA CIUTAT QUE SAP AGRAIR

I és per tot això que, enguany, un ampli grup de persones ens hem posat d'acord per donar les gràcies als germans Luque i per agrair-los la feina feta durant aquests gairebé trenta anys al capdavant de la Casa Cultural de Andalucía.

Actes d'agraïment com el que avui celebrem diuen molt a favor de les persones homenatjades, però també de la ciutat que sap donar les gràcies a qui ho mereix. Avui em sento molt orgullós de ser olotí i encara més de representar aquesta ciutat acollidora.

Allò que defineix més bé una ciutat són les actituds, els valors i les accions de les persones que hi viuen; persones que l'estimen, que la comparteixen i, sobretot, que li donen caràcter.

Avui hem vingut al Teatre a retre un senzill reconeixement a uns de nosaltres que donen aquest caràcter a Olot, a uns ciutadans actius i generosos: els germans Luque.

D'aquí a pocs minuts us posaré unes Ales de plata a la solapa que a tots ens agradaria que en el futur lluïssiu amb orgull en dates assenyalades.

Tots els aquí presents sabem que aquest reconeixement que avui us atorguem no hauria estat possible sense l'ajuda de moltes altres persones. Em venen a la memòria imatges del passat quan us vaig conèixer al Bar Linares, l'any 1992, per constituir l'associació: en Manolo Carmo-
na, que malauradament ja no és entre nosaltres, en Cle-
mente Doblas, l'Anselmo Pareja, en Raúl Ruiz, i una llarga
llista de col·laboradors i col·laborades que deixo aquí
perquè seria impossible anomenar a tothom. Heu comp-
tat amb l'ajuda de persones moltes vegades poc visibles,
però que amb el seu treball generós també han contri-
buït a organitzar activitats a favor de la comunitat. Sabem
que l'acció cultural és el resultat d'una feina compartida,
però també sabem que les entitats requereixen liderat-
ge. I aquesta capacitat de lideratge, i de ser-hi sempre,
és el que avui hem volgut personalitzar simbòlicament
en vosaltres. Les Ales a la Cultura s'atorquen a persones,
no a entitats. No obstant això, amigues i amics de la Casa
Cultural de Andalusia, aquestes Ales també són per a
totes i tots vosaltres.

Permeteu-me que acabi amb tres versos d'Anselm Clavé,
un dels pares de l'associacionisme català:

“Associeu-vos i sereu més forts.

Il·lustreu-vos i sereu més lliures.

Estimeu-vos i sereu més feliços.”

José, Juan, Manuel, Francisco i Miguel Ángel, que
aquestes Ales us encoratgin a continuar volant i a con-
tinuar treballant per la cultura. Olot sempre necessitarà
persones com vosaltres.

Moltes gràcies!

GLOSSA A CÀRREC DE YASMINA CÍVICO

Benvolguts, benvolgudes, molt bona tarda a tothom.

Vull començar dient que és tot un honor per a mi i un orgull pel que representa l'acte d'avui fer aquesta glossa per als homenatjats hermanos Luque. El meu objectiu en aquesta estona és explicar als olotins i olotines per què els hermanos Luque són mereixedors d'aquest guardó de la ciutat.

Recordo que un matí de primavera, quan vaig arribar al despatx, vaig veure al mòbil una trucada perduda d'en Pep Berga. "Caram, quina n'ha passat al barri perquè em truqui l'alcalde a les nou del matí?", vaig pensar. Evidentment no havia passat res. Només em va traslladar el veredict que en aquells moments era secret. S'havia decidit des de l'Ajuntament que els hermanos Luque rebrien les Ales a la Cultura de la ciutat. Quina gran notícia! I quan en Pep Berga em va demanar si volia fer la glossa vaig contestar immediatament que sí: estava molt il·lusionada de poder contribuir en aquest reconeixement tan merescut. Pep, no en tinc proves, però no tinc dubtes que has tingut un paper clau en la decisió que els hermanos Luque fossin els guardonats. Gràcies per tot el que això representa.

Qui són els Luque? Ells són cinc germans: en José, en Juan, en Manuel, en Francisco i en Miguel Ángel Luque Sánchez. Són fills d'en Manuel Luque Díaz i de la Manuela Sánchez Pedrosa. Tots ells són nascuts entre els anys 1950 i 1975 a Villanueva de Algaidas, un poblet blanc de la província de Màlaga que està envoltat d'oliveres.

Els hermanos Luque van emigrar d'Andalusia i van arribar a Olot l'any 1968, pels mateixos motius que ho van fer tots els andalusos en aquelles onades migratòries dels anys cinquanta, seixanta i setanta. Venien buscant una feina que els aportés un futur millor. Llavors era difícil guanyar-se la vida al sud i van decidir venir a Olot a treballar. Les feines van arribar de seguida. Com també van arribar les famílies que van formar amb les respectives esposes: l'Ana, la Fina, la Mari Carmen i les dues Dolores.

Això és l'emigració. Marxes del lloc que t'ha vist néixer per arribar a un lloc nou on cal començar de zero per mirar de tirar endavant i establir arrels perquè l'olivera que portes a dins, que representa la teva terra, Andalusia, segueixi creixent. Però ara ancorada en una terra ferma i fèrtil com és Catalunya.

A escala professional, tres dels cinc germans han treballat i treballen de paletes: en José, que ja està jubilat, en Francisco i en Miguel Ángel. En Juan, que també està retirat, va desenvolupar la seva activitat professional en una empresa d'aigües, i en Manuel és pintor de *brocha gorda*, com en diuen a la seva terra.

Com és que aquests germans d'origen andalús, i a priori sense cap lligam amb la cultura, hagin estat escollits per rebre les Ales a la Cultura de la ciutat? Doncs aquí continua la part més bonica de la història d'aquesta tarda. Ens remuntem a l'any 1992, quan un grup de joves provinents d'Andalusia i instal·lats tots ells al barri de Sant Roc, es reunien setmanalment al Bar Linares per veure com ho podien fer per mantenir les seves arrels vives i, alhora, com podien compartir tot el que tenia a veure amb la seva estimada terra amb la bona gent que els havia acollit. D'aquestes inquietuds va néixer la idea de crear una associació que va resultar ser la Casa Cultural de Andalusia de la Garrotxa.

Avui són els hermanos Luque els que reben aquest guardó, però hi ha unes famílies al darrere, que, juntament amb ells, van fundar l'entitat i han estat treballant de valent durant molts anys per a l'existència i l'èxit de la Casa. Per aquest motiu també és de justícia rendir-los un homenatge, i per això és oportú anunciar quins van ser els membres d'aquella primera junta que va fundar la nostra Casa.

La primera junta es va constituir el setembre del 1992 i va ser presidida per en José Luque. El vicepresident era en Manuel Carmona; el secretari, l'Anselmo Pareja; el tresorer, en Clemente Doblas —posteriorment va ser el segon president de l'entitat—, i el relacions públiques, l'Antonio

Santana. Com a vocals hi havia en Raúl Ruiz, en Fernando Corcho, en Frígido Fernández, l'Atelino Navarro, en Francisco Luque, en Manuel Luque —tercer i actual president—, en Juan Pérez, en Miguel Ángel Luque, en Juan Luque, en Francisco López, en Juan Vicente Sánchez, en Francisco Cívico i en Pedro Mesa. Més endavant s'hi van incorporar nous companys: en José Antonio Díaz, en Domingo Mora, en Llorenç Masdevall, en Manuel Linares i en José Palomino, entre d'altres.

I no us penseu que això era només cosa d'homes. Al darrere de tots ells hi ha hagut i hi continua havent la feina de totes les dones i de les famílies dels membres de la junta. És obvi que sense elles no s'hauria arribat tan lluny. Així que, *mujeres cultureras, ¡esto también va por vosotras!*

Si hem de destacar una característica comuna de tot aquest jovent andalús era la seva empenta i valentia. Des

de l'inici, es van posar a treballar en la construcció del seu local social. Sota el mandat de l'alcalde Pere Macias, es van cedir uns terrenys públics al barri de Sant Roc. El 4 de novembre del 1995 es va col·locar la primera pedra per a la construcció de la seu de l'entitat. Per tal que el local fos una realitat, s'hi van destinar moltíssimes hores de feina, de manera totalment desinteressada, per part dels membres de la junta i d'altres socis i de veïns del barri. I també hi va haver aportacions econòmiques de tots ells. Essent la majoria del gremi de la construcció, es va erigir un local majestuós, amb una amplitud admirable i amb una sala *alicatada* con *azulejos* amb tonalitats verdes que li donen aquest *señorío* que no es pot negar. Aquest material provenia, com no podia ser d'una altra manera, d'Andalusia, i va ser un regal de l'Ajuntament de Villanueva de Algaidas. El resultat va ser un escenari fet d'obra i de parquet com pocs n'hi ha a la ciutat. Allà hi ressonen els *zapateaos* a cada sessió de ball, i tot plegat està presidit per la imatge de la Virgen del Rocío, al cen-

tre, mentre que a banda i banda hi ha l'escut de la ciutat d'Olot i el d'Andalusia.

Així, el 6 de setembre del 1998, va viure's un dels dies més joiosos de l'entitat: la inauguració del local social. Tots de *veintiún* botones, o mudats com un Sant Ferriol, com ho preferiu. I les *niñas* de la casa, vestides amb els vestits típics amb pics i farbalans i amb un clavell vermell a la mà que entregàvem a tots els que entraven a la Casa per primera vegada. Recordo aquell dia com si fos ahir. Una massa de gent dins i fora del local on no cabia ni un *alfiler*.

A l'acte hi van assistir l'alcaldesa d'Olot, Isabel Brussosa; el conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, Pere Macias; representants a escala institucional de la Junta d'Andalusia, i una comitiva de Villanueva de Algaidas, encapçalada pel seu alcalde. Però si m'ho

permeten les autoritats, allà la presència més important va ser la de tot un poble andalús entregat i emocionat per la inauguració d'aquell local. Aquell dia va tenir lloc també la primera *misa rociera* de la Casa, oficiada pel rector de Sant Roc d'aquell moment, mossèn Joan Amich, i cantada per un *coro rociero*. Acabada la part més institucional, com us podeu imaginar els que no hi éreu i com ho podem recordar els que ho vam viure, sevillanes i més sevillanes van sonar per alegrar els cors de tota la gent que ens va acompanyar.

Arribats a aquest punt, on ja estava constituïda l'entitat i es disposava d'un local propi, ara calia gaudir-ne. I fer allò que havia estat el punt inicial del que havia estat aquesta aventura: promoure la cultura andalusina a Catalunya. I així s'ha fet i es continua fent a través dels grups de ball de l'entitat, del *coro rociero* —que ha participat en *ferias* i *romerías* de tot el territori català—, de la degus-

tació de menjars típics i del que és més important i un tret essencial del poble andalús: la solidaritat i la voluntat de compartir. La Casa no s'ha construït per a nosaltres. La Casa s'ha construït per a tota la ciutat. I això ho saben bé les entitats amigues que han vingut i que continuen venint-hi per celebrar les seves activitats. Com per exemple, la gala benèfica que es fa cada any per recaptar fons per a La Marató de TV3 organitzada per l'Esbart Olot, els assajos del playback reial impulsat pel CIT, les Festes de Sant Roc quan la pluja ha impedit que es fessin a l'aire lliure, les reunions del consell del barri, etc.

I si això no fos prou, des de la Casa Cultural s'ha treballat en altres àmbits per a la cultura, com és el cas de l'àrea de teatre, que durant molts anys ha estat funcionant. S'han presentat nombroses obres, si bé la més destacada ha estat la d'*Els pastorets*, de Josep Maria Folch i Torras. Allò va ser d'una complexitat important: pel gran ventall d'actors que hi havia d'intervenir —més d'una vintena—, per la seva durada i perquè era íntegrament en català, quan la majoria dels actors eren castellanoparlants. Quin orgull, senyores i senyors, que els únics pastorets que es representaven en català a Olot fossin els de la Casa Cultural de Andalusia. Aquesta és l'essència amb què s'ha treballat sempre: amb voluntat integradora i per una verdadera unió entre els pobles andalusis i catalans.

I, seguint amb aquest fil, un dels actes més populars i estimats organitzats per la Casa és la *misa rociera*, cada mes de juny, a l'església de Sant Esteve. Que n'és, de bonica i d'emotiva. Se celebra la missa, i aquesta és cantada pel cor de l'entitat, i finalitza amb l'anhelada "Salve rociera", tots drets i amb les mans entrelaçades i amb els ulls plorosos per l'emoció del moment. I veient com emergeixen de les escales les dues banderes amb flors: la senyera i la verda i blanca, que, instants abans, membres de l'entitat, han entregat a l'ofrena. Perquè, una vegada més, aquesta és la nostra manera d'entendre la diversitat cultural: amb estima, amb respecte i agafats de la mà.

El moment més àlgid de la mostra d'aquesta unió andalusina i catalana impulsada per la Casa va ser el viscut l'any 1996, quan una delegació de tres-cents olotins i olotines,

encapçalada per l'alcaldesa Isabel Brussosa, ens vam desplaçar fins a Villanueva de Algaidas amb motiu de les seves festes majors. Tots els que vam viure aquell intens cap de setmana, de ben segur que no l'oblidarem. Petits i grans, andalusos i catalans, perquè no hi pot haver major acte cultural per a la nostra ciutat i per a la nostra entitat que els cavallets de la nostra estimada faràndula olotina ballessin a la plaça de l'Ajuntament de Villanueva de Algaidas. Ha estat la primera vegada que uns integrants de la faràndula d'Olot han sortit de la ciutat i, si les meves fonts no em fallen, probablement sigui l'única.

Aquestes han estat algunes de les accions més importants realitzades per la Casa Cultural de Andalusia per al foment de la cultura andalusina. Però un dels pilars d'aquesta entitat és viure i compartir amb aquesta ciutat. Per això també són innombrables les actuacions culturals que s'han dut a iniciativa del consistori i d'altres associacions amigues. S'ha participat a l'ofrena floral a Pere Fontanella durant la Diada de Catalunya, a les Fires de Sant Lluc amb estands, al Carnaval, a la Batalla de les Flors amb carrosses i a les Festes del Tura amb actes propis que complementen els oferts a tota la ciutat.

És aquesta barreja de cultures la que avui ens fa ser tots aquí. Hem d'estar tremendament orgullosos de la feina que s'ha fet i hem de sentir que l'homenatge que avui ens fa als hermanos Luque és a tota una comunitat. A la comunitat andalusina que ha fet més gran Catalunya.

Per acabar vull dirigir-me als homenatjats. *Pepe, Juan, Francisco, Manuel y Miguel Ángel. Enhorabuena por este reconocimiento y por vuestra aportación a la cultura de esta ciudad, que os acogió en su día. Y especialmente a vosotros, Francisco y Miguel Ángel, que sois los únicos que seguís al frente de esta entidad, después de veintinueve años. Gracias por trabajar siempre a corazón abierto. Y por la estima que le tenéis a la comunidad y a toda la gente que formamos parte de ella. Mi más sincera enhorabuena.*

Viva la Casa Cultural de Andalusia de la Garrotxa!
Visca la cultura!

YASMINA CÍVICO

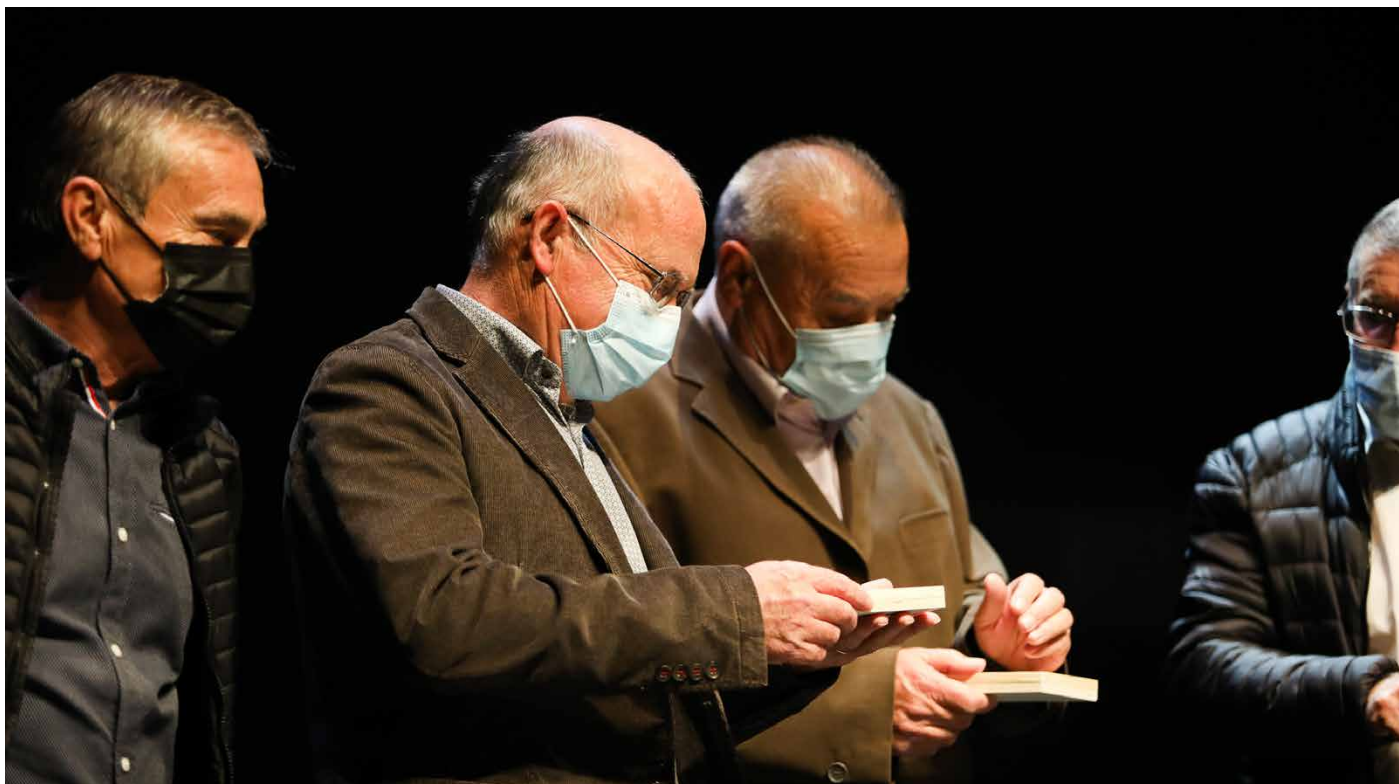
AGRAÏMENTS

Gràcies per ser aquí. Nosaltres som cinc germans que estem molt units, però tot això no seria possible sense tota la gent que tenim al darrere: la nostra família, la gent de la Casa Cultural... Sense ells nosaltres avui no seriem aquí, amb la feina que ha fet tothom i, sobretot, les nostres dones i els nostres fills.

És important reconèixer que hi ha moltes persones que han aportat alguna cosa a la Casa Cultural. Nosaltres sempre hem intentat oferir tot allò que hem pogut a la ciutat i a les diverses entitats. Moltes gràcies a tothom per acompanyar-nos. I gràcies a tots els companys de la Casa Cultural, perquè sense ells res d'això no seria possible.

DISCURS DE MIGUEL ÀNGEL LUQUE SÁNCHEZ

Actuació final a càrrec de Las Isabeles.

